

Марыя Шайчонак

Шайчонак Марыя Сіланцьеўна нарадзілася 11 мая 1944 года ў вёсцы Новы Востраў Клічаўскага раёна Магілёўскай вобласці. Паэтэса, журналіст. Член СПБ. Друкавалася ў калектыўных зборніках «Рунь» (1964), «Краю мой Нёман» (1989), «Літклуб» (2006), у альманахах «Нябесны знак», у рэспубліканскіх часопісах і газетах. У Саюзе пісьменнікаў з 1979 года. Выдала кнігі «Белая ластаўка» (1971), «Свята зямлі» (1976), «Бацькоўскае імя» (1981), «Раса-расінка» (1985), «Белья свечкі каштанаў» (2005), «Искорка сердца» (2006). Стваральнік і галоўны рэдактар альманаха «Нябесны знак». Лаўрэат прэміі імя А.І.Дубко Гродзенскага абласнога выканаўчага камітэта «За творчыя дасягненні ў галіне культуры і мастацтваў» у намінацыі «Пісьменнік года» (2005). Жыве ў горадзе Гродна. Піша на беларускай мове.

Марыя Шаўчонак

Застаецца ўсё лепшае ў сэрцы

Пісьмы на вадзе

Ціхі вечар стаіўся на пірсе.
Ён прыйшоў пастаяць, памаўчаць.
Піша дождж на вадзе свае пісьмы,
Іх душа толькі ўмее чытаць.

Піша дождж на вадзе таямніча
Прывітанне далёкіх міроў.
Задуменна, павольна, рытмічна
Паўтараецца ўсё зноў і ізноў.

Піша дождж на вадзе пра ўсё тое,
Што мелодыяй просіцца быць,
Дзе нябеснае ўсё і зямное
На адзінай струне загучыць.

Напісала жыццё, напісала,
У яго сваё права з нябёс...
І нямнога ўсяго і нямала,
Роўна столькі, каб здзейсніўся лёс.

Ад яго на вадзе застаецца
Толькі ўсплёск і кругі ды кругі.
Але гэта – мелодыі сэрца,
Аб усім напамін дарагі.

Бе – ла – русь!

А за вокнамі зорак мільён,
А за вокнамі дрэмлюць тры ліпы.
Забяры мяне, ноч, у палон,
У сусвет твой касмічны вялікі.

Каб ні клопатаў, каб ні журбы
Ні сляда ўва мне не засталася,
Каб згубілася ў цемры бяда,
Каб за сонцам згубілася восень.

Раным-раненька стрэчу ізноў
Тое сонца, што помніць маленства,
Тое ранне, дзе гора і зло
У жыцця не знайшлі падабенства.

Па шчаслівых законах Зямлі
Застаецца ўсё лепшае ў сэрцы:
Тыя кветкі, што буйна цвілі,
Тыя сны, што сагрэлі дасвецце,

Тыя словы, якія навек –
Разам з промнямі, разам з пяшчотай
Васількамі глядзяць з-пад павек
І гучаць непаўторнаю нотай.

Бе – ла – русь! Ты – дзяцінства крыло.
Бе – ла – русь! Мая маміна песня.
Напішу гэтыя слова крывёй,
І яно на крыжах уваскрэсне.

Салавей

Салаўю вучыцца пець не трэба,
Ён жыве над рэчкай сярод дрэў.
У яго адзін настаўнік – неба...
І ні з чым не параўнальны спеў.

Рэдка можа хто яго пабачыць,
Ён увесь нібы ў самой вясне.
А як заспявае – зоркі скачуць,
Сэрцы падпяваюць яму ўсе.

На праменьчыку сонца

На праменьчыку сонца – жыццё,
Што з зямной глібыні і з нябёсаў,
Што сабрала найлепшае ўсё,
І што стала для некага лёсам.

Чалавек той з даверам глядзіць
На братоў, на сяцёр і на сонца,
Бо ён верыць, што будзе тут жыць,
Сёння, заўтра – і гэтак бясконца.

Верыць ён у нязгаснасць агню,
Як у вечнасць святла і надзеі.
Верыць ён, шт жыве ўпершыню,
Што жыве толькі раз можа й верыць.

На праменьчыку сонца – жыццё,
І, як сонца, яно не загіне.

Чалавек сваё лепшае ўсё
Толькі роднаму краю пакіне.

Родны дом

Шчаслівы той, калі ён дома
І ласку мае, і спакой.
Шчаслівы той, які нікому
Не ўчыніць крыўды ні адной.

І хто ніколі не забудзе,
Што дом – пачатак і працяг,
Які выводіць яго ў людзі,
Каб адшукаць жыццёвы шлях.

І што вярнуцца давядзецца
З усіх мясцін, з усіх шляхоў
У дом, які нязменна ў сэрцы,
Як слова вечнае – любоў.

Кароткія назіранні

Вядома, скрыпка слоў не мае,
Але гаворыць лепш за ўсіх,
Яе зямля так разумее,
Што нават цэлы свет прыціх.

Роднае слова любіце,
Роднае слова шануйце,
Ад чужакоў беражыце,
Роднае сэрцам адчуйце.

Дзён згубленых
ніколі больш не знойдзеш,
Ад іх на сэрцы боль і цень...
Якім ты будзеш, новы дзень?

Гляджуся ў Нёман, ён цячэ,

А я на месцы – нерухома.
Я да яго прыйду яшчэ,
Чаго і з чым – мне невядома.
І ўсё ж я да яго вярнуся,
І зноў, як сёння, загляджуся.

Дождж намеціўся, ды разгубіўся –
Людзі яго зараз не чакалі,
Жоўты лісцік у траве згубіўся,
Адляцелі птушкі, адспявалі.

Кропелькі слоў – кропелькі слёз –
Трымцяць на губах, трымцяць.
І ўсё ж яны не пральюцца,
А болем нямым застануцца.

Лепшае побач

Лепшае самае,
Лепшае ў свеце...
А гэта – мама,
Тата і дзеці.

Лепшае – побач!
Я зразумела,
Значыць, знайшла я
Ўсё, што хацела.

Я ўсё парывалася,
Ўдалеч ляцела.
Я ўсё спяшалася,
Шчасця хацела.

А яно побач
З мамай і татам.
А яно побач
З роднаю хатай.